

selv her i Berlin vækker han Opsigt. Han er kommen hertil i Anledning af nogle Malerier, som han har udstillet hos en Kunsthandler. Ogsaa som Kunstner gør han Lykke hernede, og Bladene skriver meget om ham. Jeg forstaar mig ikke paa de Dele, men han trak mig jo bagefter derhen, for at jeg skulde beundre, og der er vist ogsaa flere bril-lante Ting imellem. Navnlig var der et Par store Stykker fra Vesterhavet med et vældigt Bølgeslag i. Mens jeg stod og saae paa dem, kunde jeg ikke lade være med at tænke fremad paa den Tid, da mine Tusind-Tons Jernbøjer (du husker dem nok fra min Bog) vil garnere Jyllands Vestkyst og — vel fortojede — ligge og vugge derude i Brændingen og malke den for dens Kraftindhold. Jeg spurgte da ogsaa Fritjof, om han aldrig, naar han havde siddet paa Stranden og malet disse Kæmpebølger, var bleven vemodig stemt ved at tænke paa den Mængde herlig Arbejdskraft, der her gik tilspilde og i Aartusinder var gaaet tabt for Menneskene og Kulturen. Men saa begyndte han jo straks at buldre løs med den stakkels gamle Jeremiade om Industrisjælenes Gemenhed og Naturens Vanhelligelse. Jeg spurgte ham saa, om han virkelig slet ikke fandt noget tiltalende ved den Tanke at gøre alle disse spildte Hestekræfter nyttige for Samfundet, at sprede dem ved Ledninger ud over Landet, fordele dem til de jyske Byer, ja føre dem ind i ethvert Hjem, saa at f. Eks. en Sy pige i Holstebro kunde holde sin Maskine igang eller en Moder i Viborg lade sit Barns Vugge træde af Vesterhavets Bølger. Du skulde have set det Ansigt, han satte op! „Hvadfor noget!“ brølede han, saa Folk i Salen vendte sig om. „Vil I, Slubberter, gøre mit Hav til et Trældyr!“